

# «Το Χρήμα»

*Η αυτοψία του συμβόλου*

Κριτική από την  
**ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΡΑΠΑΝΑΚΗ**

**ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ "ΑΤΤΙΣ"** ο Θεόδωρος Τερζόπουλος παρουσιάζει μια σκηνική σύνθεση με τίτλο "Το χρήμα" βασισμένη σ' ένα θεατρικό έργο, σ' ένα ποίημα και σε τραγούδια του Μπέρτολτ Μπρεχτ.

Το υλικό της παράστασης διεισδύει με άμεση και δραστητική εικόνα στην συμβολική μεγέθυνση του χρήματος που αποτελεί και το κεντρικό σημείο έμφασης της συγκεκριμένης δραματουργικής σύνθεσης.

Η αυτονομία του χρήματος στο έδαφος των καπιταλιστικών κοινωνιών, η επιβολή του στον καθορισμό των ανθρώπινων σχέσεων σήμερα είναι υπερκαλυπτική. Γεγονός που αποδεικνύει ότι από μέσον, έχει γίνει σκοπός και κοστολογεί την ανθρώπινη ύπαρξη με καθαρά αγοραστική υπερτίμηση ή υποτίμηση.

Επίκαιρος όσο ποτέ ο Μπρεχτ στο τέλος του εικοστού αιώνα μέσα από ένα πολύπλευρο έργο όπου σε κάθε σημείο υπερτερεί η οξύτατη κριτική του δημιουργού στην προβληματική της καπιταλιστικά δομημένης κοινωνίας.

Ο Θεόδωρος Τερζόπουλος μέσα από τη μαθητεία του στο BERLINER ENSEMBLE (1972-1976) σκηνοθετεί με ευχέρεια ακούγοντας την αδιόρατη αρμονία των σφυγμών του σώματος, την σύσταση των μυών, τον ανοίκειο τονο της έκφρασης.

Στην παράσταση, η μεγεθυτική εικόνα του χρήματος στην εισαγωγή μέσα από την εύγλωττη εικόνα ενός τεράστιου νομίσματος, τον μεταλικό ήχο του κέρματος που πέφτει καταγής, σε κατάλληλη δράση με τον αργά και επιγραμματικά εκφερόμενο λόγο, καταγγέλλει στην πλατεία την κοστολογική κατάληξη της ανθρώπινης ζωής.

Οι ηθοποιοί, με αργές κινήσεις στην κλίμακα μινιμαλιστικού μοτίβου κτίζουν το λόγο υποστηριζόμενοι από την αργή και χαρακτηριστική επανάληψη ήχων στην λειτουργική σύσπαση του σώματος και στην υπερβολή της έκφρασης του προσώπου.

Η υφή της εικόνας (σκηνικά Αλέξανδρος Κόκκινος) καθώς και τα κοστούμια —επίσημης θραδινής ένδυσης— πλαισιώνουν την εκφορά του λόγου προσθέτοντας το απαραίτητο χρωματικό περίγραμμα στη δεσπόζουσα ατμόσφαιρα. Η γλυκά μελωδία της μουσικής από το τραγούδι "Γιουκάλι", αλλά και ο γνωστός ήχος των "Αλαμπάμα Σονγκ" και "Σουραμπάγια Τζόνι" πλαισιώνουν αυτήν την αξιόλογη σκηνοθετική πρόταση.

Στο θέατρο "Αττίς", η αισθητική της Μπρεχτικής ουσίας και κριτικής στην ιδεολογία του καπιταλιστικού συστήματος που υποδιβάζει τον άνθρωπο στο επίπεδο της αγοραστικής αξίας, εδραιώνεται μέσα από τη δυναμική της δόνησης του σώματος και την ιδιότυπη εκφορά του λόγου, σ' ένα διερευνητικό δρώμενο.